

oprávněn platiti postupujícímu věřiteli, jakmile mu byl oznámen příjemce pohledávky (postupník), nýbrž jest povinen platiti postupníkovi a placením postupiteli se nezrušuje jeho závazek s účinkem proti postupníkovi, jenž byl v době placení jeho věřitelem (§ 1424 obč. zák.). Zpětný postup (recese) jest ve skutečnosti dalším postupem, jímž se postupníkovo právo na plnění převádí zpět na původního postupitele, který se tak stává opět věřitelem. V souzeném případě se domáhá žalobce jako další postupník na žalované, by mu zaplatila pohledávku, kterou již jednou vyplatila pro původního postupitele, jímž byl žalobce sám. Kdyby bylo vyhověno žalobnímu žádání, mělo by to v zápětí, že by žalovaná plnila žalobci dvakrát totéž a že by žalobce byl opětným placením na její úkor nespravedlivě obohacen, k čemuž soud nemůže podati pomocnou ruku. Z toho plyne, že odvolací soud, zamítnuv žalobu, posoudil věc správně po stránce právní. Na tom nic nemění, že žalovaná neplatila žalobci přímo, nýbrž jeho zmocněnci Josefu M-ovi, nevědouc bez své viny o zrušení jeho plné moci (§ 1026 obč. zák.). Vždyť zmocněnec představuje podle § 1017 obč. zák. proti třetím osobám zmocniteli a plnění zmocněnci jest pokládati za plnění zmocniteli.

Čís. 11577.

Trestnému činu podle § 82 d) živn. řádu se rovná i takové jednání zaměstnancovo, které jest trestným třeba jen objektivně, ale má zároveň v zápětí, že zaměstnavatel pro ně důvodně pozbude důvěry k jeho pachateli. Tak jest tomu, svolal-li zaměstnanec (člen závodní rady) přes zákaz zaměstnavatele a bez předchozího povolení úřadu na dvůr továrny dělníky, promluvil k nim řeč a vyzval je, by hlasovali, kdo je proti vyhláše správy závodu a pro vypracování příslušné resoluce.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, Rv I 311/32.)

Žalobce, byv propuštěn ze služeb žalované firmy, domáhal se na ní, by bylo uznáno právem, že propuštění žalobce jest neúčinné a že jeho pracovní poměr trvá na dále, a by mu byla vyplacena mzda za dobu od 21. září 1929 do 4. června 1930. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

S hlediska dovolacího důvodu podle § 503 čís. 4 c. ř. s. dovozuje dovolatel, že propouštěcí důvod podle § 82 d) živn. ř. předpokládá, že skutek, jehož se zaměstnanec dopustil, jest trestný nejen po stránce objektivní, nýbrž i po stránce subjektivní, a že v souzeném případě nebylo žalobci subjektivní provinění dokázáno. K jeho právním vývodům jest uvést toto: Jest nesporné, že žalobce byl členem závodního výboru v podniku žalované firmy. Mohl proto býti propuštěn bez výpovědi a bez souhlasu rozhodčí komise jen z důvodů, opravňujících zaměstnavatele

k okamžitému propuštění živnostenského pomocníka podle § 82 živn. ř. (§ 22 odst. 2 zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 330 sb. z. a n.). Jak bylo podrobně vyloženo již v rozhodnutí čis. 8216 sb. n. s., nejsou důvody propuštění v § 82 živn. ř. uvedeny výčetmo, nýbrž jen příkladmo. Propouštěcím důvodem podle § 82 živn. ř. je každý důvod, jenž se váhou a důležitostí rovná některému z důvodů tam výslovně uvedených anebo ještě je předčí. V § 82 d) živn. ř. jest jako propouštěcí důvod uvedeno spáchání trestného činu, který činí zaměstnance nehodným důvěry majitele živnosti. Zákon mluví jen o činu trestném (ať soudně nebo jen policejně), ale nevyžaduje, by zaměstnanec byl zaň také skutečně potrestán, a, ježto při tom klade zvláštní důraz na to, že se zaměstnanec stane svým činem nehodným zaměstnavatelovy důvěry, jest z toho usuzovati, že se trestnému činu podle § 82 d) živn. ř. rovná i takové zaměstnancovo jednání, které jest trestným třeba jen objektivně, ale má zároveň v zápětí, že zaměstnavatel pro ně důvodně pozbude důvěry k jeho pachateli. O žalobci bylo nižšími soudy zjištěno, že mu byl znám zákaz žalované firmy, že se na závodním dvoře a v obvodu závodu nesmějí konati schůze a shromáždění dělnictva, že však přes to dne 21. září 1929 dopoledne svolal k sobě dělníky žalované firmy, shromážděné na dvoře závodu, promluvil k nim řeč a vyzval je, by hlasovali, kdo je proti vyhlášce správy závodu o nemocenských prohlídkách a pro vypracování příslušné resoluce. Bylo také zjištěno, že se toto shromáždění na dvoře závodu konalo bez předchozího povolení úřadu. V tomto zjištěném jednání žalobcově jest objektivní skutková povaha přestupku podle §§ 3 a 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867 čis. 135 ř. z., jehož se dopouští jako pořadatel shromáždění i ten, kdo je sice sám nesvolal, ale jinak je svou činností umožnil, najmě ten, kdo ve shromáždění řeči promlouvá a hlasovati dává (viz též rozhodnutí čis. 1467/24 sb. n. s. ve věcech trestních). V napadeném rozsudku bylo správně dovoděno, že žalobce svým zjištěným jednáním hrubě porušil kázeň v závodě, zneužil svého postavení jako člen závodního výboru a tak se stal nehodným důvěry své zaměstnavatelky. Jde-li tudíž o čin objektivně trestný, který zároveň učinil žalobce nehodným důvěry žalované firmy, byla žalovaná oprávněna, by žalobce podle § 82 živn. ř. bez souhlasu rozhodčí komise okamžitě propustila. Důsledkem toho byla žaloba právem zamítnuta jako neodůvodněná.

Čís. 11578.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čis. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Zda jest k zachování závazku přijatele směnky třeba protestace, jest posuzovati podle práva místa, kde byla směnka přijata, nikoliv podle práva místa splatnosti směnky.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, Rv I 529/32.)

Směnka, o niž tu jde, byla vyplněna tuzemcem a jím jako přijatelem v tuzemsku podepsána a zaslána pak žalující firmě v Hanoveru, jež